

[Bruun de Neergaard.]

forbehold har fuldstændig gennemhullet denne bedømmelse. Bil, fjernsyn, isskab, malerier o. s. v. giver ikke noget pålideligt billede af en persons soliditet, og dette forhold vil også enhver foged kunne bekræfte. Der er derfor trang til at få et solidere grundlag for kreditgivningen, og de forslag, vi her behandler, skulle medvirke til at skabe det retlige grundlag herfor.

Selv om udgangspunktet var en forbedring af landbrugets kreditforhold, er der grund til at fremhæve, at de regler, vi her skal behandle, også giver muligheder for andre erhverv. Udvidelsen af adgangen til at stifte pant med sikkerhed i tingsindbegreb vil således skabe bedre kreditmuligheder for en række mindre erhvervsdrivende, der driver virksomhed fra lejede lokaler, og der er grund til at fremhæve betydningen heraf i en tid, hvor det gælder om at udbygge vort erhvervsliv med henblik på deltagelse i den øgede konkurrence på de store markeder.

Ændringen i konkursloven med henblik på at ligestille underpant i løsøre med underpant i fast ejendom i henseende til afkræftelse og over for de privilegerede kreditorer kan vi gå med til. Den klare regel, hvorefter det nu bliver sikringsakten, der bliver afgørende for afkræftelsesadgangen for alle panterettigheder, forekommer naturlig og rigtig. Også de foreslåede ændringer i tinglysningsloven vil lette adgangen til stiftelse af underpant. Afskaffelsen af 7 dages reglen og flytningsreglen og begrundelsen herfor kan vi tiltræde.

Derimod kan der måske være grund til at se lidt nærmere på den adgang, den højtærede justitsminister foreslår til oprettelse af et register for en del eller samtlige løsørepantsætninger. Jeg går ud fra, at der herved er tænkt på en ordning i lighed med den ordning, man nu har med ægtepagter. Det er muligt, at særlig den nye regel om pant i tingsindbegreb som basis for en erhvervsmæssig kreditgivning vil skabe trang for et centralregister, og jeg er tilbøjelig til at anse dette for nødvendigt. I et sådant register skal man imidlertid have adgang til at få alle oplysninger og ikke blot en henvisning til at søge yderligere oplysninger på et tinglysningskontor ude i landet. Nu er det vel i det hele taget et spørgsmål

hvor meget personbogsoplysninger i øjeblikket betyder for den almindelige kreditydelse. Vi, der arbejder på tinglysningskontorer, mærker ikke megen interesse for personbogen.

Gennem offentliggørelse af løsørepantsætninger og ægtepagter får oplysningsbureauerne nogle oplysninger, der i forbindelse med andre oplysninger indgår i den almindelige bedømmelse af en persons soliditet.

Vort land er jo ikke så stort. Der registreres over hele landet ca. 9 000 løsørepantsætninger, ca. 3 000 ægtepagter og et mindre antal umyndiggørelser og lavværgemål. Mon ikke man i udvalget skulle overveje at indrette et centralt personbogskontor for hele landet? Derved ville man kunne undgå den dobbelttekstpedition, der for tiden foregår med ægtepagter, og samtidig få det ønskede register for løsørepantsætninger.

Vi kan tiltræde de foreslåede regler om fremgangsmåden ved tvangsauktion, hvor der foreligger uensartede behæftelser. Reglen om, at der ikke længere skal kræves udlæg for at fordre pantsat løsøre medtaget under en af en anden uden sådant pant iværksat auktion, er omkostningsbesparende. Til gengæld havde den gamle regel den fordel, at man ved udlægget forinden auktionen i dette løsøre fik fastslået, hvilket løsøre der skulle medtages under auktionen.

Af de øvrige foreslåede ændringer skal jeg nævne reglen om udslettelse af statspantebreve og kredit- og hypotekforeningspantebreve mod løs kvittering. Reglen er praktisk og omkostningsbesparende, men den er ikke helt uden betænkelighed, i hvert fald for de pantebrevs vedkommende, der formelt vil kunne videreoverdrages. Det må være en snæver undtagelsesbestemmelse. Vi kan ikke have utinglyste, indfriede pantebreve liggende rundt omkring hos folk eller på sagførerkontorer. Der er grund til at fremhæve, at aflysningen sker efter dommerens bestemmelse og efter hans skøn i det enkelte tilfælde, og det er jo et spørgsmål, om reglen bør benyttes i videre omfang end den praksis, der i øjeblikket findes for udslettelse efter tinglysningslovens § 20.

Den nugældende regel om notering af ejer-pant kan i praksis volde besvær og giver anledning til tvistigheder. Det har været